

At være DNA-detektiv med digital lup

FOR NOGLE KLUMMERS tid siden skrev jeg passioneret om mine første erfaringer med DNA-tests. Jeg var overrasket over, hvordan en lille undseelig spytp prøve kunne lede til ny viden - og i mit tilfælde til familieudvidelse.

Den ene pointe var, at jeg havde fået vist, hvilke etniske brikker jeg bestod af. Og de var i høj grad meget andet end skandinaviske, hvilket jeg bestemt ikke havde regnet med, og det afstedkom en del refleksioner. Den anden var, at når man har taget testen, så anviser virksomheden, hvilke mennesker de har testet og som man deler DNA med - og dermed er i familie med - i større eller mindre grad. Jeg blev svært overrasket, da et navn dukkede op med en besked om, at der var en halvkusine. Vi deler morfar og 6% DNA med hinanden. En simpel googlesøgning viste, at hun boede her i byen blot 3 km fra

mig. En lang historie gjort klummekort, så indbød jeg min halvkusine til familiesnak. Hun takkede ja, og med lidt kriller i maven mødte jeg op på Kulturværftet. Det blev en succes af de store. En god snak og udveksling af brikker til forståelsen af et familiært puslespil. For mig giver det en eller anden "ro" eller tilfredsstillelse at vide noget om de mennesker, som skæbnen har bestemt er mine forfædre og den familie der følger med.

ÆRLIGTTALT, SÅ havde jeg aldrig forestillet mig, at jeg kunne få mig en hobby som "DNA-detektiv". Men jeg er hoppet i med begge ben. Der er efterhånden otte personer i den nærmeste del af familien som er blevet testet. Og det har resulteret i endnu en opdagelse.

Med relativt få tastetryk og min ny erhvervede basale viden om DNA-testning "afslørede" jeg forleden en udenomsægteskabelig eskapade i vores familie. Den udspillede sig her i byen i 1940'erne, og ni måneder senere kom der en pige ud af anstrengelserne. Den mand, der står som far på fødselsattesten, var ham, der burde være faren, og som til sin død spillede den rolle. Men der var en anden, der havde kilet sig ind - og han fortæller sig (næsten) i glemslens tåger. Kvinden er i dag 74 år, og hun bad mig undersøge, om jeg kunne be- eller afkræfte, om hendes far på papiret var hendes biologiske far. Tvivlen har været der i årevis.

” Der er foregået meget i fortiden, som nu kan afsløres med få tastetryk. Er det bedst at lade fortiden hvile, eller skal sandheden frem (for enhver pris)? ”

Blandt andet fordret af et barns bemærkning på en legeplads i Helsingør i 1950'erne med ordene: "Min far er også din far". Vi har dermed et varmt spor og går videre på opdagelse med den digitale lup. Men det rejser også hurtigt nogle etiske dilemmaer.

BLIVER DER RIBBET op i noget, som man ikke burde ribbe op i? Der er foregået meget i fortiden, som nu kan afsløres med få tastetryk. Er det bedst at lade fortiden hvile, eller skal sandheden frem (for enhver pris)? Er det OK at tage kontakt til mennesker, som ikke ved, hvad far/mor eller bedsteforældre har bedrevet før, under eller efter et ægteskab?

Min halvkusine var uvildende om, at hendes bedstefar allerede var far, før han mødte hendes bedstemor. I dette tilfælde blev familieudvidelsen vel modtaget af min halvkusine. Med den

nye teknik in mente tænker jeg, at der må være en del anonyme sæddonorer, der begynder at ryste lidt i (under)bukserne. Ved at se på de DNA-matches, der optræder, når man får ens egne testresultater, så behøver man ikke være Sherlock Holmes for med tiden at spore sig ind på et faderskab. De digitale brødkrummer leder én på sporet.

Den uskyldige leg med DNA-tests besvarer spørgsmålene. Men rejser samtidig en masse spørgsmål. Indtil videre bliver jeg lidt klogere for hvert tastetryk og træder så varsomt, som jeg kan - uden at vide om jeg, i kontakten med andre, træder på en landmine.

PS. Sådant en klumme her skriver ikke sig selv, og det kunne være rart at få en indikation om nogen er nået helt herved og sætter pris på indsatsen. SMS derfor gerne "DNA afløst" til 30 75 40 52, så ved jeg, at der er liv :-)

Som jeg ser det

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter

Anette Lauritsen
Camilla Lysgaard
Ulrich Koch Borrits
Casper Skovgaard
Jens Frimann Hansen
Dorthe Carlsen
Michael Randropp
Kamilla Sevel
Konstantyner
Rolf Lund
Allan Jørgensen
Kirsten Kværnø
Mette Skamris
Carsten Bo Jensen
Claus Nissen
Jesper Lyngsøe
Christensen
Lars Michael Nielsen
Henrik Lieberkind
Janus Kyhl
Louise Manstrup
Mikael Fock
Franz Veisig
Thomas Horn
Lars Michael Nielsen
Berit Elmark
Josephine Vedel
Niels Berg
Victor Kuhlman

Franz Veisig arbejder med HR og marketing. Født og opvokset i Helsingør. I sin fritid er han aktiv i Helsingør Floorball Team og entusiastisk fotograf.

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter. Du kan læse tidligere udgaver på www.helsingordagblad.dk